

ŠTEKSON

CI PAJS

II. ROČNÍK 8/2017

Moto Garage Club

Teslova 47
tel : 604 777 131

Ústí nad Labem

Bluegrass Live

MONOGRAM

PÁTEK
Začátek v 20:00
22.9.
Konec 10:30 přes

VSTUPNÉ
100,-

BLACKOUT
bluegrass band

Přátelé, kamarádi. Kapela Blackout Bluegrass Band pořádá další z koncertů v krásném prostředí ústeckého Moto Garage Clubu. Je nám velikou poctou, že naše pozvání přijala legendární bluegrassová kapela MONOGRAM. Jste všichni srdečně zváni. Moc se na vás těšíme. B.B.B.

nástroje sebou, po koncertu společný

Jam Session

POVĚSTI AMERIKY - SHRNUÍ

NACISTA HANS HAGEN Z LOMU AMERIKA

Hans Hagen nebo muž podobného jména byl prý voják wehrmachtu, který se ke konci druhé světové války jaksi zapomněl při ústupu své armády a musel se schovat před přicházejícími spojeneckými vojsky v komplexu štol vápencového dolu v lokalitě zvané Česká Amerika. O život se bojící, od světa odříznutý, bez informací a v cizí zemi ztracený muž se ponořil do temnoty chodeb, vykutaných ve skalním masivu Českého krasu. Štoly spojující kamenolomy se pak staly jeho domovem i vězením. Jak asi bylo člověku skrývajícím se měsíce a měsíce ve vlhké díře. Co jedl, čím se zahříval, když přišel mráz a na co myslel během dlouhých bezesných nocí. Nebylo pro něj žádné přijatelné budoucnosti, žádné naděje. Ve tmě, chladu a mokru, v nejbližších koutech podzemí žil voják svůj nedobrovolný poustevnický život. Roky ubíhaly a do Hagenova vědomí se pomalu vkrádala okolní tíseň, samota a ticho. Přestal pro něj existovat čas i okolní svět. Stal se součástí temnoty. Zoufalého vojáka nakonec přemohlo plíživé šílenství a začal nenávidět každého vetřelce přicházejícího ze světa, který mu byl navždy odepřen.

Domov nešťastníka měl být na 3. patře západní části komplexu štol poblíž lomu Malá Amerika. Z chodby Hlavní sběrné štoly, mezi Podkováckou štolou a Štolou růží, odbočuje k severozápadu Hagenova štola. Ta vede až na jakousi zčásti zatopenou křižovatku. Doleva z ní odbočuje šikmo nahoru tzv. Hagenova svážná štola, spojující kdysi 3. patro s 2. Dnes je tato svážná zakončená závalem. Štola vedoucí rovně i odbočka vpravo jsou slepé, ale pro legendu velmi důležité. Ještě důležitější je však na křižovatce nad jezírkem visící staré důlní zařízení – kovový gong, sloužící dříve horníkům ke zvukové signalizaci. Začalo se totiž vyprávět, že kdo gong u Hagenovy štoly rozezněl, ve zdraví se z podzemí nevrátil. Stačilo prý třikrát zazvonit a zavolat Hagen, aby byl váš osud zpečetěn. Právě z chodby rovně navazující na

Hagenovu štolu měl na opovážlivce přijít rychlý a smrtící útok šíleného německého vojáka. V krátké štole uhýbající doprava, kde dnes jak varující prsty ční uhnílé pahýly starých výdřev, je prý zase průchod do jiné dimenze. Západní část České Ameriky opustili po válce horníci, aby jí vzápětí objevili trampové. Právě oni se stali prvními interprety příběhu o Hagenovi. Oni

možná byli těmi vetřelci, kteří světlem svých baterek rozdráždili ve tmě se skrývající „zvíře“. Zároveň se však jejich batohy, usárny a krosny, záhadně přes noc mizející od táboráků, staly pro Hagenův životně důležitým zdrojem jídla a oblečení. Snad jedině ti trampové, kteří přišli do Ameriky hned po hornících, znali skutečnou podstatu strašidelné legendy. Když na

dně malých úzkých lomů plápolaly noci ohně prvních osad a táborů, když se za teskných zvuků kytar míhaly po skalních stěnách tajemné stíny a někde v rohu se šklebila tmavá díra vedoucí kamsi do neznámého podzemí, stačilo jen málo, aby se téměř z ničeho zrodil hrůzu nahánějící přízrak šíleného vojáka. Stejně tak málo stačilo k tomu, aby v legendě skutečného člověka z masa a kostí vystřídal astrální duch s mnohem většími možnostmi. Možná ale Hagen opravdu existoval, možná skutečně zešilel a za oběť mu padlo mnoho těch, kteří v Americe hledali dobrodružství, romantiku a únik od všedního života. Možná se také, jak se říká, hrůzu nahánějící pověsti ujal později člověk, který měl důvody skrývat se před světem a snad i spravedlností. Naučil se legendu podporovat, návštěvníky podzemí děsit a sám se tak stal Hagenem.

Tento „těžký zločinec“, jak je o něm často vyprávěno, snad dokonce našel za jakýmsi odkryvem závalu kostru pravého Hagenův. Byla oblečena do uniformy wehrmachtu, vyzbrojena německou pistolí, bodákem, samopalem a granátem. V helmě měla průstřel a vypadalo to, že muž, kterému skelet patřil, spáchal

sebevraždu, když ho zával uzavřel ve slepé chodbě. Zločinec si vojákovu výbavu přivlastnil, což mu pomohlo k věrohodnějšímu vydávání se za Hagen. Je ale také možné, že si právě on celou legendu od základu vymyslel nebo celá legenda jen kvůli němu vznikla.

Jiné teorie příběhu říkají, že Hagen byl kolaborantem nebo krutým dozorcem v dolech, kde počátkem 40. let pracovali váleční zajatci z východní fronty. Ze strachu před odplatou otrávil svou rodinu a utekl do štol. Podle dalších pramenů se pokusil v podzemí zasypat vězně – svědky své krutosti, ale protože nebyl zdatný střelmistr, zasypal jen sám sebe. Mužem skrývajícím se v mořinském dole naopak před nacisty, měl být prý dokonce irský pilot sestřeleného amerického bombardéru. Ze štol měl namířeno do Plzně, kde se chtěl přidat k Pattonovi, byl při tom ale chycen a zabit ustupující německou jednotkou.

Asi nejméně atraktivní variantou příběhu je názor, že celá legenda vznikla jen podle německého bajonetu s vyrytým jménem Hans Hagen, nalezeného u jezírka pod gongem. Rozšíření této verze říká, že spolu s vojenským bodákem byla nalezena i prostřelená lebka, snad nasvědčující, že Hagen spáchal sebevraždu. Existuje ale i další varianta o nalezení bajonetu. U táboráku prý jednou seděla skupina přátel. Dva trampíci se vydali pro vodu do jezírka pod gongem a jeden z nich silným úderem kovový cylindr rozezněl. K velkému překvapení a zděšení obou trampů se ale z tajemné chodby náhle ozval tísnivý skučivý, táhlý řev a blížící se dusot. Ten, který zazvonil, si myslel, že je to jen špatný vtip jejich kamarádů a rozhodl se, že u gongu na přibíhající vtipálky nebojácně počká. Druhý tramp však psychicky nevydržel a ze štol utekl zpět k ohni. Tam však kupodivu nikdo z přátel nechyběl, a když se společně opatrně vypravili hledat svého stále se nevracejícího kamaráda zpátky ke gongu, našli už jen německý bajonet s vyrytým, hrůzu nahánějícím jménem na břehu krvavě zbarveného jezírka. Od té doby jejich opovážlivého druha nikdo nikdy nespatriil.

Gong dnes visící v Hagenově chodbě už je jen x-tou replikou původního signálního prostředku. Ten původní ale kupodivu nezmizel ze světa neznámo kam. Opatrují ho uvnitř štol skanzenu v Solvayových lomech. Zatopená křižovatka chodeb, která měla být nejnebezpečnějším rejdištěm šílence nebo jeho ducha se stala pomalu turistickou atrakcí a na Hagen si dnes troufne zazvonit kdekdo. Přesto legenda neumírá. Stále vás lehce šimrá v zádech, procházíte-li starými štolami České Ameriky. Stále se o „něm“ mluví, píše a vymýšlí. Čas od času se dokonce nad jezírkem u gongu objeví sešit, sloužící jako jakási vrcholová knížka, kam se zapisují ti, kteří proslulou štolu

navštívili. Tato „kniha“ je však tak cenným suvenýrem, že nikdy příliš dlouho na svém místě nevydrží.

V knížce Tajemná tvář krajiny mezi Beroučkou a Brdy se pan Otomar Dvořák zmiňuje o tom, že se v roce 1997 skupince návštěvníků mořinského podzemí podařilo v Hagenově a Vlčí štolě vyfotografovat jakousi záhadnou, ve vzduchu plovoucí nestabilní mlhovinu. Ta prý nebyla pouhým okem viditelná a objevila se až na fotografii. Navíc ji snad zaznamenalo více fotoaparátů najednou. Pan Dvořák píše také o tzv. jeskynní nemoci, kdy delší pobyt v podzemí – v prostředí na které nejsou lidské smysly uvyklé, způsobuje optické i zvukové klamy. Zjevující se světla, stín tajemné postavy, brány do jiných světů, kroky v nepřístupných, temných chodbách, skličující vzdechy nebo příšerný řev nesoucí se táhle podzemím jsou jevy často prý ve starých štolách Ameriky vídané a slýchané. Jejich původcem je ale možná jen naše na větší obrátky pracující fantazie a pobyt v temnotě omámená mysl. Něco jistě musíme připsat i na vrub lidí, kteří si rádi vymýšlejí, protože pro ně jsou pověsti podobného druhu velmi inspirující. Kolik fám asi vzniklo různými přeslechy, nepřesnou nebo neúplnou slovní interpretací. Kolik jich vzniklo z žertu a kolik z jiného úmyslu. Jen jádro je však podstatné, je-li vůbec nějaké. A to je dnes již opravdu asi nevyzpátratelné. **/PŘEVZATO/**

Romantické lomy u Mořiny hojně využívají i filmaři. Točila se zde například dnes již westernová klasika Limonádový Joe, kde byla vidět dokonce i nádherná fata morgána, Cesta na Jihozápad, Kaňon samé zlato....

HVĚZDY A ZÁKON Ladislav Frank Nykl – 7. díl

U.S. MARSHAL

Tenhle typ odznaku prý nosili podle scenáristů z Hollywoodu „neblaze proslulí pistolníci“ Virgil a Wyatt Earpové. Jak už víte z předešlých stránek ŠTĚKSONU, neměli pravdu. Ti, co je vypodobnili na plátně, třeba James Armes, který v seriálu Gunsmoke /kouřící kolty/ představoval MARSHALA Matta Dillona z Dodge City a další, je podle Hollywoodských nápadů představovali jednou jako zločince a podruhé jako hrdiny, jak se to komu zrovna hodilo. S opravdovou historií Divokého západu to nemělo mnoho společného.

Gusmoke byl však i přes výhrady historiků dobrý seriál, který ukazoval bez velkých příkras tehdejší život Starého západu. Gusmoke byl nejdelší Americký televizní western programu CBS z let 1955 – 75. v r. 1956 chytil druhý dech a seriál vstoupil do žebříčku deseti nejlepších programů na U.S. televizi a dostal první místo. Tam zůstal až do r. 1961 a v žebříčku nejlepších dvaceti vydržel až do r. 1964. následující návrat do původního času v programu nastal v r. 1967, Gusmoke se vrátil do popředí mezi prvních dvacet po dalších sedm let, vypadl odtud pouze v posledním roce.

Foto James Armess.

BROTHEL INSPECTOR KANSAS CITY

Tento odznak není vůbec novinka ani žert. Bordel inspektor má také svou úřední kancelář. To není bláznovství! Prý měl docela příjemné zaměstnání po celém světě. Jeho dobrodružství bylo rozhodně zajímavé. Prostituce byla evropským importem do Severní Ameriky, tomuto fenoménu byla kultura cizí. Oproti Anglii, měly americké kolonie jen několik prostitutek a většina z nich byla ubytovaná v sousedství přístavu. Během osmnáctého století měla města Boston a New York většinu prostitutek následkem velkého počtu padlých vojáků. Tím vznikala v těchto přístavech ekonomický zmatek, vyplývající z častých koloniálních válek a přítomnost velmi chudých a neprovdaných žen.

Prostituce se tak stala společenským a politickým problémem po roce 1810. V následném století vlastně všichni Američané z měst a početné městské obyvatelstvo začalo zažívat početný nárůst prostituce. Proto byl ustanoven Sbor inspektorů, aby mohl čelit této vlně a začal ji dirigoval do patřičných mezí.

Ilustrační foto.

DURANGO U.S. MARSHAL - SHERIFF LA PLATA COUNTY

SHERIFF Villiam /Big Bill/ Thompson, bratr slavného Bena Thompsona měřil 6,4 stop – 192 cm, ale ani to mu nepomohlo, když se vydal na souboj s Jessem Stenselem,

MARSHALEM města Durango. Thompson byl jmenován SHERIFFEM v La Plata Cuntý v r. 1898 a 9. ledna 1906 začal z nařízení guvernéra zavírat ve městě Durango karbanické herny. MARSHAL Stensel protestoval, a tak oba vyšli před SALOON EL Mano. Argumenty se přestěhovaly nahoru na chodník a dva muži vyprázdnili najednou proti sobě své pistole. SHERIFF Thompson zemřel na čtyři střelné rány. Potom bylo zjištěno, že jedna střelná rána byla do Thompsona vypálena zezadu a MARSHAL byl zatčen pro vraždu. Před přelíčením ale byly Thompsonovy šaty, které byly důkazním materiálem vraždy, spáleny pohřební firmou. Přesto byl Stensel zbaven úřadu a brzy se přestěhoval do Texasu.

Foto Villiam Thompson.

DEPUTY SHERIFF

Tenhle typ odznaku nosili dva policisté. Bob Olinger aj.W. Bell. Oba strážili ve vězení Billy Kida několik dní předtím, než měl být pověšen ve městě Lincolnu. 28. dubna 1881, pět dní před popravou, asi kolem šesté hodiny večer

vzal Olinger jiné vězně naproti přes ulici na večeři do Wortlyho hotelu, zatímco Bell zůstal hlídat. Billy Kid se zeptal Bella, jestli by ho vzal na dvorek na záchod a na cestě zpět se mu Kid vysmekl, svoji malou rukou ho praštil a běžel před Bellem nahoru do schodů do místnosti se zbraněmi. Billy otevřel dveře a sebral první šestiraňák. Bell to viděl a dal se do běhu, ale Kid ho střelil do zad a ten spadl ze schodů. Billy se vrátil zpět pro zbraně a počkal, až se vrátí Olinger, aby ho také zabil. Kid ozbrojen Olingerovou brokovnicí a ještě spoutanýma nohama odkulhal k oknu, zrovna když Olinger pádil přes ulici. „Halo Bobe“, řekl Kid a přerušil pozdrav palbou z brokovnice. Třicet šest hrubých broků dopadlo na Olingerovu hlavu a krk. Zemřel na místě a Kid pak řekl do ticha „Ty už mě nebudeš nikdy pronásledovat se zbraní“ a hodil jeho pušku do prachu vedle Olingerovy mrtvoly. Pak si vzal winchestrovku a opasek s pistolemi, zkoušel si neúspěšně odstranit pouta, prohodil několik slov s některými občany a vyjel pomalu z města.

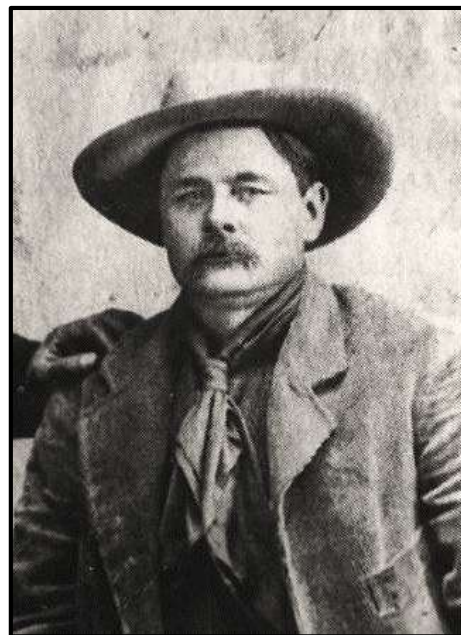

Foto - Bob Olinger.

STATE OF TEXAS SHERIFF PRESIDIO COUNTY

Foto - John Wayne.

Tato hvězda vznikla pro účely filmování. V r. 1959 se natáčel v Hollywoodském studiu později slavný western Rio Bravo. John Wayne v něm zpodobňoval drsného a upadajícího SHERIFFA v divokém

Texaském pohraničním městě. Protože SHERIFF John T. Chance – Wayne, bojoval s bohatým dobytkařským baronem, jehož bratr byl zástupce jeho poraženého nepřítele „špatní chlapi dostanou svůj zasloužený trest a dobří žijí šťastně dodnes“.

JOHN WAYNE: Jen pouhá zmínka o jeho jméně dokáže vyprodukovat obraz odvahy a vlastenectví. Životní příběh Johna Wayne začal na střední škole ve městě Winterset v Iowě. Narodil se jako Marion Morrison 26. května 1907. Nikdo nemůže popřít, John Wayne byl jedním z nejvíce dynamických hvězd, které přišly před kameru. Jeho drsný vzhled a námořnickou chůzi si budeme

připomínat v každém z jeho filmů. John Wayne udělal 152 filmů a nejen westerny. Svůj poslední film *The Shootist /Přestřelka/* natočil už jako umírající muž. Když John udělal tenhle film, byl na konci své zatracené cesty. Zemřel na rakovinu v r. 1979 ve věku 72 let.

DEPUTY U.S. MARSHAL

Tenhle odznak nosil Ronald Reagan v r. 1953 v klasickém westernu „Právo a pořádek“. Reagan jako Johnson „uklidí“ město Tombston na západě státu Arizona. Potom, co byl téměř lynčován, se Johnson a jeho milá odstěhují do města Cottonwood v Arizoně, kde má opět problémy. Po době volnosti je Johnson nucen zase dělat policistu. Dostal tento odznak a šestiranný revolver, aby zbavil město drsné bandy psanců.

RONALD WILSON REAGAN – narozen v Tampico, Illinois, USA 6. února 1911. Vystudoval na Eureka College, Illinois, ekonomii a sociologii v r. 1932. Sloužil v U.S. Army Air Force 1942 – 45. Filmové role od r. 1937 – 1964, kdy měl podepsanou smlouvu s Warner Brothers. Od r. 1966 – 74 byl guvernér státu California a od r. 1980 – 88 byl president USA. Reagan zemřel v sobotu 5. června 2004 ve věku 93 let.

Foto - Ronald Reagan.

DEPUTY CONSTABLE

CONSTABLE /strážník/ a jeho zástupci byli kusem americké civilizace od prvních dnů kolonizace. V každé naší společnosti byl strážník jedním z prvních úředníků a jeho nejdůležitější povinností bylo udržet mír v království. Strážník existuje dodnes jako důstojník ochraňující veřejný majetek s rozsáhlými pravomocemi. Nicméně povinnosti byly upravovány z času na čas podle nových zvyklostí a zákonů. Jako nejdůležitější se stalo i to, že se strážník musel naučit místnímu hovorovému stylu a to je dodnes základem jeho činnosti pro okolí. Strážník má stále svůj význam jako „hlídkující strážník“ CONSTABLE PATROL.

Foto - John Selman.

Jednoho dne v r. 1895 strážník John Selman zabil notoricky známého zabijáka Johna Wesleya Hardina v přestřelce v El Pasu v saloonu Acme. Podle svědků to bylo zezadu a vystřílel do něho několik ran, i když ležel na zemi. Selman se narodil v Arkansasu v r. 1839 a byl jedním z nájemných zabijáků a možná, že zabil Hardina, protože mu zřejmě nechtěl platit. Selman byl vyslýchán kvůli této vraždě, ale pak byl propuštěn, aby se dostavil před porotu, kam nepřišel, protože byl zabit při přestřelce rok poté. A tak jsou Hardin a Selman pohřbeni na hřbitově Concordia v El Pasu.

Foto - J. W. Hardin.

PISTOLE: ČESKÝ VYNÁLEZ, KTERÝ ZMĚNIL SVĚT

Husité se v první polovině 15. století významně zasloužili o rozvoj palných zbraní. Tehdy se jim říkalo **PÍŠŤALY**, z nichž se postupně vyvinulo pojmenování pistole. Pořizovací cena takové pistole byla v prvopočátku velmi nákladná, dovolit si ji tak mohla jenom vojska.

Původ slova pistole, které údajně pochází z francouzštiny a italštiny, ve skutečnosti vychází z českého slova píšťala. Poprvé se toto označení na českém území objevilo v době husitských válek, tedy v první polovině 15. století. **Husité navíc byli prvním hnutím, které palné zbraně ve větším měřítku používalo.** Některé výklady hovoří o původu slova pistole jako o odvozenině z toskánského města Pistoia nebo o původně starofrancouzském slovu pistallo, které

znamenal hrušku u sedla, u níž byly pistole nošeny. Pistole jako palebné zbraně se skutečně začaly masivně šířit od dob husitské revoluce. První takové zbraně byly jednoranové a používaly černý střelný prach, který se využíval od poloviny 13. století. Až v 19. století přišly na řadu víceranové pistole a černý střelný prach nahradil bezdýmný střelný prach. Ačkoliv husité používali zejména bodné zbraně a zbraně, které vycházely ze zemědělských nástrojů, hojně rozšíření palných zbraní iniciovali právě oni. Mezi nejvyužívanější palné zbraně husitů bychom mohli zařadit kuše. Z nich husité pálili z bojových vozů. Součástí husitského vojska byla také tzv. práčata, tedy děti, které střílely z praků. Velmi účinným palebným nástrojem byly také houfnice, tedy polní děla opatřená lafetou na kolech. Těžké obléhací dělo nese název bombardá, dělo s neobvykle malou ráží zase tarasnice. Mezi ruční palné zbraně husité můžeme

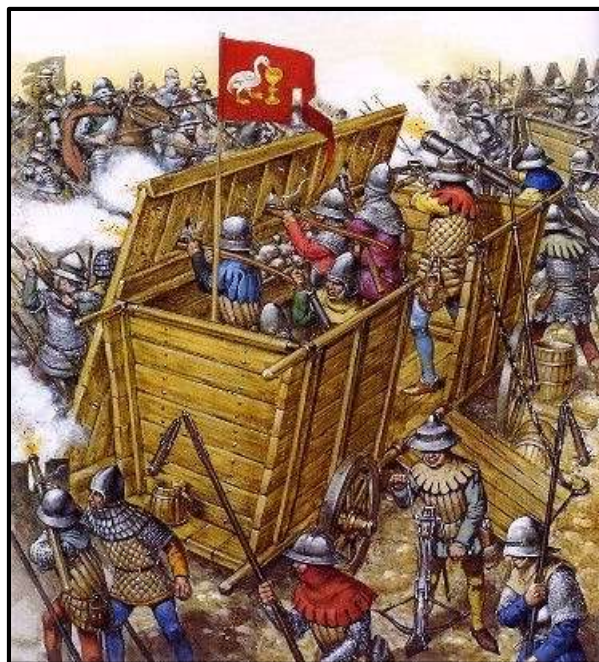
řadit také hákovnice, kdy hák pomáhal tlumit zpětný ráz. No a konečně novinkou byly tzv. píšťaly. Předchůdce dnešních pistolí. Píšťaly měly dřevěnou nebo kovovou pažbu, zbraň byla dlouhá a úzká.

Všechny palné zbraně v období let 1350-1450 mají hladký vývrt hlavně a jedná se zcela výhradně o předovky. Jak je možné, že právě palné zbraně se

poprvé masivně rozšířily v husitských Čechách? Může za to zejména široké rozšíření

zbrojařského řemesla na našem území. Podíl zbojní výroby byl v těchto letech dokonce vyšší než v německých zemích. Nejvíce zbrojařů působilo v Praze, Brně a v Jihlavě. Zbrojařské řemeslo nebylo nijak prestižní, někteří ze zbrojařů vlastnili jenom mobiliář své dílny. Na přelomu 13. a 14. století navíc v Čechách dochází ke specializaci zbrojařů. Můžeme tak mluvit o brnířích, platněřích, helměřích, štítařích či čepelnících. Postupně vznikají i střelci, lukaři a puškaři. Konec 14. století je nicméně ve znamení úpadku některých zbrojařských odvětví. Kroužková zbroj je nahrazena plátovou. Rozvoj lze pozorovat pouze v odvětvích specializujících se na střelné zbraně. V tomto posunu hraje roli zejména zvýšený zájem o ně, ale také rostoucí význam na bitevních polích, který umocnilo vzrůstající se husitské hnutí.

Ne každý však mohl na zbraň dosáhnout. Jelikož byla jejich výroba v prvopočátku, pořizovací cena takové zbraně byla velmi vysoká. Jejich prvotní rozšíření se tak omezilo pouze na řady vojáků ve službách bohatších měst. Z toho vyplývá i fakt, že husité disponovali velkým množstvím těchto zbraní. Některá bohatá města se totiž přidala v husitských válkách na stranu tohoto revolučního náboženského hnutí. S používáním palných zbraní byly navíc spojeny náklady na střelný prach a munici. V předvečer husitské revoluce byly městské a hradní zbrojnice překvapivě dobře zásobeny palnými zbraněmi a jejich příslušenstvím. Na prvotní husitskou výhodu se snažila reagovat i feudální vojska. Husité byli mistry zejména v dělostřelectví. V husitských řadách znamenalo prvek útoku, podpory i obrany. První ruční palné zbraně byly zpočátku těžkopádné, nedalo se je používat ze hřbetu koně. Lehká jízda husitů používala jako palné zbraně jenom luky a kuše.

S koncem husitských válek se objevil požadavek vojenských řádů českých i zahraničních na stanovení přesného počtu palných zbraní a jejich příslušenství. Zbraň zásadním způsobem změnila charakter vedení války a pomohla Evropanům zhruba od doby renesance v její expanzi po celém světě. **Na dobývání Ameriky a afrických koutů se tak v jistém slova smyslu podíleli i Češi.**
/PŘEVZATO/

PŘÍBĚHY NAPSANÉ PÁDLEM NA ŘECE

LUŽNICE úsek Tábor – Kemp Lužanka – červenec 1984

Vždy mě lákala voda, asi i proto, že jsem skoro celý život bydlel u rybníku. První pokusy vodácké jsme s klukama provedli na Ploučnici na duších a dřevěných sudech a pak jsme už v dospělém věku v roce 1984 vyrazili s Bulharem, Honzou a Husarem na Lužnici, kterou prej musí sjet každé pořádné vodák. Lodě jsme neměli, opět jen velké duše z traktoru ZETOR a v Táboře jsme získali pár prken! Bohužel v našich kronikách se z této plavby nedochoval žádný zápis, jen pár fotek a útržky vzpomínek, kdy jsme poslední noc namačkáni na sebe prožili v nádražní smradlavé kadibudce, protože byla pěkná kosa a naše věci byly zamčené v úschovně zavazadel. Dali jsme je tam před naším lovem místních děvčat, protože jsme měli v plánu jít na zábavu. Lov byl neúspěšný a my se vrátili na nádraží nečekaně bohužel v noci! Po návratu domů zjistil pak Honza, že se mu narodil syn Ondra.

Cipajs.

Plavba na duších po Lužnici.

JIZERA úsek Malá Skála – Bakov – srpen 1988.

Čtyři roky po né moc úspěšné plavbě po Lužnici zavolal Ferda, že získal docela pěknou pramičku jolu a že vyrazíme na Jizeru společně ještě s Mirkem. Samozřejmě se to rozkřiklo mezi místní chasu, a tak se přidali ještě Šmudla, Pepa, Láďa a Rousňák. Jolu nám dovezl Ferda až do kempu na Malou Skálu přímo pod Panták a hned nám oznámil, že musí vydělávat peníze, a tak nemůže plout s námi a dal místo sebe ségru Věrku, kterou jsem dostal s Mirkem na

hlídání. Museli jsme slíbit, že se k ní budeme chovat šlechetně a že ji vrátíme v takovém stavu, v jakém nám ji předal! Slib jsme dodrželi a Věrku uchránili před všemi nástrahami řeky nejen řeky Jizery! Celé naše vodácké dobrodružství jsme zahájili v hospodě pod Pantákem. Nejdříve jsme se ale vykoupali na jezu, abychom ze sebe smyli prach z cesty! V hospodě jsme pěkně poseděli i něco málo muziky provedli a za nočních hodinách jsme se vrátili na ostrov. S Mirkem jsme pak převáželi naše kamarády přes řeku, pác jsme měli pod hospodou zakotvenou naši jolu. Když vystupoval Šmudla, tak zažertoval a příd' naší joly lehce nadzvedl a my zajeli do řeky jako Titanic! Poprvé a naposled jsme se na této plavbě udělali. Když jsme vytáhli loď za velkého smíchu ostatních a vylezli na břeh, tak Mirek zjistil, že ztratil peněženku, ve které bylo 500 Kč / 168 piv jedenáctek/. Byli jsme bezradní a

smích rázem všechny přešel. Teď přišla chvíle Rousňáka, kterej jako indián na Riu Pecos chvíli stál na zídce u řeky, kterou ve tmě za svitu měsíce bedlivě sledoval. V tom se najednou vrhnul krásnou šipkou do vln Jizery a zmizel pod hladinou, která se za ním hned zavřela. Během pár vteřin se vynořil s peněženkou v ruce! Smích a radost se rázem vrátily mezi nás a snad jsme i hned Šmudlovi odpustili.

Čtení vody!

Příšovice pod mostem.

se vylodili a šli do Dolánek na koupaliště se vykoupat a trochu potěšit i smilné oči. Po řádné koupeli jsme vlezli do již zmiňované hospody a při pivě a hudbě country a Beatles jsme zde strávili celý večer. Spát jsme šli do chaty, kterou nám půjčil hospodský. Rousňák, známý romantik si u řeky postavil stan. Ráno jsme po vydatné snídani vypluli dál.

V Turnově jsme udělali zastávku, abychom dokoupili zásoby, a taky se trochu najedli. Zde nás taky čekalo první velké přenášení, ale to byla procházka růžovým sadem proti tomu, co nás pak čekalo v Přeperečích, kde za

S Věrkou na jole.

to neskutečně hučelo, rachot hromů, velké vlny, prostě pravé peklo! Jsme stateční námořníci, a tak jsme vše zvládli a přírodní živel pokořili. Největší radost jsme měli z toho, že jsme nemuseli pádlovat! Celí promáčení jsme pak v klidu vypluli dál. Tento den jsme do původně plánované Březiny nedopluli. Skončili jsme ve vesnici před mostem u Příšovic. Vylodili jsme se za hustého

Ráno jsme trochu pojedli, zabalili naše ležení a za potlesku lidí z campu jsme sjeli místní šlajsnu. Byl to pro nás šok, škuner byl vratký! No byli jsme vodáci učenliví, a tak jsme za chvíli s pádlem skoro vše zvládli, dokonce i čtení vody, které nás bavilo nejvíce. Hlavně Věrka byla v této oblasti na přídi učenlivý mistr! První den jsme dopluli až na Zrcadlo Kozu, což je hospoda u řeky! Tady jsme

jezem nebyla voda. Ještě, že jsme potkali místního hodného pána, kterej nám poradil, abychom loď přenesli přes most do náhonu, který teče z fabriky. Loď jsme tedy přenášeli asi 300 metrů, což nás značně vysílilo, a tak jsme se šli odpočinout do místní hospody. Tady jsme dali pivo a snědli všechny porce pajšlu. Takto posílnění jsme pak sedli do lodí a začala bouřka! V tom náhonu

deště, a tak jsme raději šli do místní nálevny na teplou polévku a grog. Starý pán hospodský neměl rád muziku, a tak jsme nehráli, jinak nás nijak neusurpoval! Při zpáteční cestě jsme se nějak poztráceli, a tak se temnou vesnicí ozýval náš poznávací signál „Vinetů“ „Apačů“ a zase jsme se našli!

Ráno jsem všechny vzbudil něco málo po šesté a hned po snídani jsme vypluli dál. Do Březiny jsme dopluli v poledne. Dali jsme oběd, cigárko a zase pluli dál. Cestou se z nás stali lovci, hnali jsme před sebou velké hejno hus a jednu pěknou jsme ulovili. Nejdříve jsme se ale zeptali, na břehu stojících dětí či jsou a bylo nám řečeno, že Jizery! Dnešní plavbu jsme ukončili v parádním lomu, kde na bylo nádherné koupání. Večer jsme udělali oheň a Mirek s Věrkou začali péct ulovenou husu. Ostatní jsme šli něco k té huse koupit, páč husa musí plavat! Našli jsme cikánskou hospodu Peklo, kde bylo neskutečně černo a dali si v ní v klidu pivo a nějakého panáka zelené. Pak jsme koupili necelou litrovku zelené i pro Mirka a šli zpět. Den jsme ukončili požíváním husy a nevěřícím koukáním na Mirka, jak na jeden hlt vypil tu láhev zelené a rázem se z něho stal jiný člověk!

Snídaně na Zrcadlové Koze.

Ráno jsme se vydatně vykoukali a vypluli na poslední úsek do Bakova nad Jizerou. Sem jsme dopluli asi okolo dvanácté hodiny. Po „zdolání“ bakovského jezu jsme přenesli lodě k tetě Šmudly a vyrazili po svých na nádraží. Vlákem jsme se dostali přes Českou Lípou v pohodě domů. Za rok poplujeme zase, byla to paráda.

Cipajs.

DRUHÁ PLAVBA PO JIZEŘE 10. - 13. 8. 1989

Rok uběhnul jako voda v naší Krokodýlí řece a my se opět objevili na Jizeře. Domluvili jsme se, že tentokrát vezmeme i naše děti, které se rodily jako houby po dešti! Já měl doma velký problém, protože mě nechtěla manželka pustit, a tak jsem vzal mírně řečeno roha a bez synka! Na Malou Skálu nás dorazilo pět již „zkušených vodáků“. Dokonce nás i jel vyprovodit Pepíno a

V kempu na Malé Skále.

Škrábeme brambory.

Malej Olánek.

málem brečel, když se musel /možná nemusel/ vrátit domů. Po příjezdu jsme se nezdržovali nějakým zbytečným koupáním a hned jsme šli do hospody Pod Pantheon. Zde jsme vydrželi do závěrečky a dokonce i pěkně pohráli náš tolik oblíbený trampgrass. Zpátky na ostrov jsme opět v nočních hodinách pluli a tentokrát bez nedobrovolné koupele, holt jsme fakt už zkušený mořeplavci!

Ráno jsme po snídani zabalili věci a vypluli vstříc novým dobrodružstvím. První zastávka byla opět na Zrcadlové Koze. Tady jsme pomohli oškrábat brambory. Během našeho škrábání dorazil na kolech Vyžírka a Hanz ze STŘÍBRNÉ. Společně jsme se šli pak všichni vykoupat do Dolánek na koupaliště. Po příchodu z koupaliště zpět jsme obdivovali stan kopuli, kterou někde Hanz získal. Postavil jen rosnou plachtu. Večer jsme pak udělali v hospodě velmi zdařilej country sejšn. Narvaná hospoda zpívala s námi. V závěru se i dokonce tančilo. V noci pak opět Šmudla zažertoval a přenesl nic netušícímu spícímu Hanzovi rosnou kopuli asi o tři metry dál. Když dorazil Vyžírka, tak šeptem budil Hanze, že neví kde je vchod, Hanz se strašně divil, že má nad hlavou hvězdy!

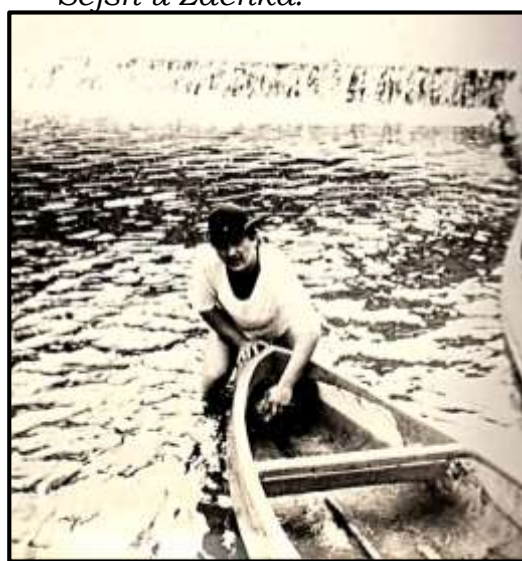
Ráno se každý probouzel různě, sluníčko do nás nemilosrdně pralo, moc nám to nedělalo dobře. Při snídani k nám dorazili trampíci z Liberce a neskutečně ukecanej Koza ze sebe chrlil vtip za vtipem. Najednou bolení hlav ustoupilo! Pak jsme se rozloučili a vypluli dál. STŘÍBRNÁ šlápla do pedálů a též vyrazila na svou tajnou cyklostezku Mohykánů. Na rozloučenou jsme si samozřejmě dali pár doušku ohnivé vody.

Za jezem v Přepeřích opět nebyla voda, a tak jsme zase jako loni přenášeli. Tentokrát to docela šlo, páč jsme neměli naši loňskou těžkou pramičku. Opět jsme použili nedaleký náhon Malé Jizery. Noc jsme prožili pod mostem, kde jsme byli opět v hospodě u hodného dědečka, kterej nemá rád, když se hraje na kytary. Přesto jsme něco málo zahráli, ale banjo neprošlo! Tentokrát jsme se v noci nehledali!

Sejšn u Zdeňka.

Sobota začala mírným deštíkem, který se během naší plavby proměnil v pořádný chcavec. V dešti jsme stavěli stany a nevypadalo to vůbec lichotivě. Naší situaci zachránil nový kamarád Zdeněk, kterej nás pozoroval z druhého břehu a zajel pro nás svým polo rozpadajícím moskvičem a nechal nás u sebe přespát. Pěkně jsme si s Olánkem zahráli, Šmudla opět žertoval a strčil spícímu unavenému souputníku do nosu vlastní prst. Úžasnej byl Zdeňkův malý pes, kterej uměl „hajlovat!“ Pozdě v noci jedinej Rousňák odešel spát do našeho tábořiště s nekalým plánem hodným velkého obdivu!

Náš palubní šprúmař

Ráno, když jsme se vrátili od Zdeňka, tak jsme zjistili, že naše kanoe visí rozvěšené na stromech. Dalo nám pěkně zabrat dostat je zpátky na zem. Však jsme nelenili a spícímu Rousňákovi jsme naházeli věci do barelu a vyhodili je uprostřed jezera! Po těchto legráckách jsme vypluli dál do Bakova, kde jsme plavbu ukončili. Jo, a co se týká těch dětí, tak nakonec sebou vzal malého Olánka jen Olda a dlouho se pak na nás zlobil.

Sběr plodů...

Cipajs

JINÝM ÚHLEM POHLEDU

POZŮSTATKY DÁVNÝCH MAGIÍ V TRAMPSKÝCH OSADÁCH

V dnešním díle si od putování „trampskými lokalitami“ trochu odpočineme, neboť změna je život, že. Prostě se na chvíli zastavíme a podíváme se na některé **POZŮSTATKY DÁVNÝCH MAGIÍ V TRAMPSKÝCH OSADÁCH** jako takových. Kromě samotného uspořádání prostoru osady je kromě ohniště (srub apod. neřeším), pokud je, zřejmě nejvýraznějším atributem **TOTEM** a pak stožár.

Když se řekne slovo TOTEM, většině z nás se vybaví vyřezávaný kůl a kolem něj křepčící indiánský šaman chrastící chřestítkem a mumlající nesrozumitelná slova. Nééé, že by to bylo úplně špatně, ale je potřeba vidět i širší souvislosti. V Čechách je archeologicky doložená chata šamana, pravděpodobně šlo o šamanku, již z období lovců mamutů. Tudíž více jak před 30 000 lety. Šamanismus již své „znovuzrození“ prodělal. Přestože mi vůbec nenáleží cokoli hodnotit a omlouvám se, vím, že mnozí novodobí šamani, jsou fakt sakra dobří! (A ti „rádoby šamani“, ať si zpytují své svědomí sami).

Jak jsem již dříve psala, svět není jen to, co vidíme. A právě šamani byli vůbec jedni z prvních, kteří dokázali nejen „vycítit energie z jiných světů“, ale i svým určitým způsobem a do určité míry před těmi negativními dokázali ochraňovat a blokovat je. Kromě jiného tak dokázali pro svůj kmen vyčlenit bezpečné místo k životu. A TOTEM je víceméně strážcem vymezeného prostoru. Pomáhali jim v tom i duše předků, které při odchodu z tohoto světa, určitými obřady chránili před tím, aby se jich nemohli zmocnit „temné síly z jiných světů“, nebo i „bloudící duše“, pro které má novodobý šamanismus výstižný název- „beztělci“. Zkrátka a dobře - dobrý šaman chránil své živé i mrtvé. A totem se tak vlastně stal jedním z jeho „pomocníků“. A protože vše potřebuje „údržbu“, musel i totem být občas očištěn a „musely se mu dobít baterky“. Nu, a když nebylo zbylí,

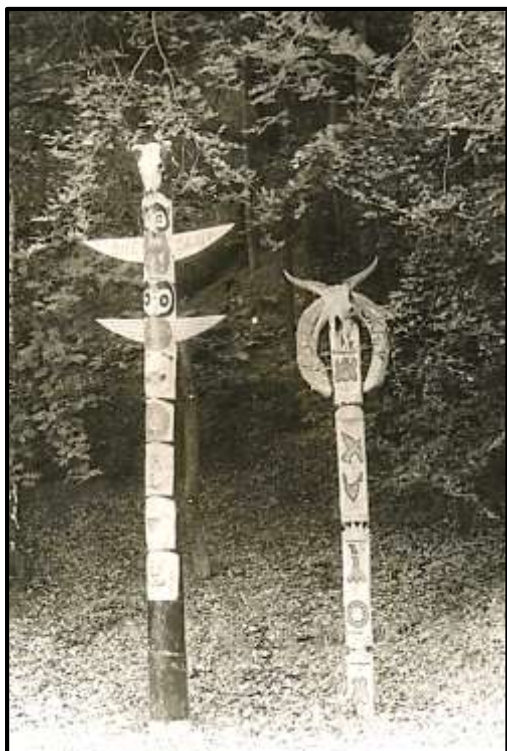

musel být vyměněn nebo třeba přesunut, protože ani samotné umístění totemu nebylo náhodné. Úplně zjednodušeně se dá říct, že vždy byl umístěn na nějakém silovém místě, a to tak, aby buď svou ochranou obsáhl určitý prostor, anebo aby zabránil v příchodu jakýchkoliv „zlých sil“. Event. kombinace obojího. Samozřejmě nesmím zapomenout ani na další roli totemu, a tou byl projev úcty a díky těm silám, které kmen a prostor pomáhali chránit, i silám nejvyšším, jako třeba MATCE ZEMI, někde i v kombinaci se silami Matky Země, či s energií z hvězd. A podle toho už byly samotné totemy vytvářeny.

Mnohdy byl „hlavní“ totem posílen „pomocnými“ totemy. Všechna výtvarná zobrazení v podstatě vycházela z uvedených principů. A tak totemy zdobí znaky, symboly, silová iniciační totemová zvířata, různé reliéfy a piktogramy. Pak tu ale máme různě se mračící, ba až odpudivá vyobrazení čehosi, co ani nevíme jak nazvat. „To“ zřejmě mělo skutečné děsy, běsy a demony z jiných světů zastrašit. Ze všech částí těla nejvíce energie (dokonce i dlouho po smrti) vyzařuje hlava. Věděly to všechny pradávne, dávné i nedávne civilizace. S vyobrazením hlav se setkáváme na totemech, ale známe i uťaté hlavy nabodnuté na kůl (*nemusíme ani do pravěku, ani k pralesním domorodcům, ani daleko, viz hlavy českých pánů po stavovském povstání. O letním Slunovratu, kdy se otvírají brány mezi světy, roku 1621, s prvními paprsky slunce, začal bývalý student medicíny a pražský kat Mydlář, sekát hlavy. Podle záznamů z kronik se nad Prahou, zničehožnic, protože nepršelo, objevila neskutečně zářivá a silná duha. Z 27 popravených bylo vyčleněno dvanáct hlav, a ty pak byly na deset let umístěny v železných koších na dlouhá bidla na Staroměstské mostecké věži!*) Určitý druh energie vyzařují i uměle vytvořené hlavy ať již z kamene, křišťálu nebo třeba ze dřeva. Nemůžeme se tedy divit, že se na totemech setkáváme s vyobrazením hlav. Energetický zářič, kterým totem bezesporu je, tím získává na síle.

Trampská osada je v podstatě také, do určité míry, vyhrazeným místem. A to nejen mezi „jinými světy“, ale ještě

Totemy na TOP BÍLÉ SKÁLY na Kokořínsku v 70. letech.

i ve světě našem. Totem není jen jakýmsi „hraním si na Indiány“, při vší úctě k Indiánům! (navíc, v dávných dobách šly totemy napříč civilizacemi i kontinenty, a do dnes v některých přetrvávají a do jiných se vrací), ale hmatatelným důkazem toho, že tam někde v koutku duše cítíme potřebu chránit ten kousek prostoru, který se osadou nebo campem nazývá. A totem je jednou z možností. Svou osadu nebo camp vnímáme jako zázemí a nezřídka jako druhý „domov“. A je v něm místo i pro ty, kteří již odešli na „druhý břeh“. Tak tu opět máme „střípek dávných magií“, které si cestu k trampům našly. A to je dobře, moc dobře.

T. S. Máma- Sever

POHÁDKY Z USÁRNY A TELETE

KOTEL OSUDU

Oči měla zalité slzami a v ústech příšerně hořkou pachuč. Zase to tak hodně moc bolí! Připadala si oklamaná, ponížená, zničená. Měla za sebou značně brutální partnerský rozchod a před sebou spoustu problémů k řešení. „Jsem pitomá husa, tak čemu se divím“, pronesla pološeptem. „Jak je možné, že se vždycky zamiluji do grázla?“, šeptala okolním smrkům a vysokému modřínu, o který se opírala. „Vždyť už nejsem žádná naivní sedmnáctka, tak proč je to pořád

stejně, ne-li vždy ještě horší! Vždyť už je to po třetí! Ještě, že mám vandry, kamarády a svou osadu. Díky Bohu za ně!“ Opodál od ohně k ní dolehl hlas Mattyho: „Jsi v pořádku, Bellindo? Pojd' sem k nám a nebud' tam sama!“ „Už jdu“, odpověděla. Chtěla si utřít oči promočeným kapesníkem, ale to už jí Candát poklepal na rameno a podával svůj čistý, pečlivě vyžehlený a památeční vojenský kapesník. „Na, tu máš. Do toho tvého mokrého plivátka se už ani nevysmrkáš! A neboj, udělali jsme sbírku, tady máš ještě pět čistých kapesníků. Můžeš brečet celou noc!“

Musela se usmát. „Děkuju.“ „Tak pojd', šerifko, a už na toho vola nemysli. Stejně jsme nikdy nepochopili, jak jsi s ním vůbec mohla žít.“

Kolem ohniště seděli všichni. Matty, nazrzlý rozcuchaný hromotluk s rukama jako lopaty, pro kterého nic nebyl problém, fešácký blondatý Joe, který byl, stejně jako jeho kytara, vždy dobře naladěný, hladce oholen, krátce přistřižený a opět, nebezpečně krásný. Vedle něj seděl neskutečně ukecaný Pedro a jeho černovlasá Lussy. Byl to pár k pohledání. Nejen, že byli manželé, ale oni spolu i pracovali a vandrovali. Vztah jim fungoval a na obou bylo vidět, že láska je s nimi stále. Candát byl v osadě předákem. Je spolehlivý a přemýšlivý. Posledním z osadníků byl Fergas. Trochu hrál, trochu maloval, trochu vyřezával, někdy trochu zapomínal a někdy trochu přeháněl. Bellinda se dívala z jednoho na druhého. Všechny má ve svém srdci důkladně ukotvené! Má je opravdu ráda a cítí se za ně, svým způsobem, odpovědná. Nedokáže vysvětlit jak a proč, ale je to tak. Vždycky to tak bylo. Dnešního večera

půjdou brzy spát. Zítra je čeká hodně práce. Jejich maličký „sroubek“, kam se ani všichni nevešli, se nějak podezřele naklání. Nu, není divu. Vždyť jej stavěli, když jim bylo mezi třinácti až patnácti lety. Je spíše s podivem, že těch dvacet let vůbec vydržel! Stejně to byla zajímavá „HRA OSUDU“.

Tenkrát byly také prázdniny, jako dnes, a lidé, napůl ještě děti, kteří se předtím neznali, se jednoho sobotního dopoledne sešli právě na tomto, Bohem zapomenutém, místě v lese. Bellinda se při té vzpomínce pousmála. Bylo to až čarovné, jak tenkrát všichni vyprávěli, že se přesně sem dostali díky jelenovi. Některým ukázal cestu kýváním hlavou nebo boucháním paroží o stromy, jiní, jako Lussy a Fergas před ním naopak utíkali a ona sama šla za jeho hlasem. Fascinovalo ji, že troubí uprostřed léta. Vždycky cítila k jelenům až posvátnou úctu, zažila s nimi na vandrech několik velice zvláštních příhod, viděla i úchvatný souboj jelenů na měsícem ozářené pasece, ale tenkrát měla pocit, že na ní jelen mluví. Jelena přijala i jako své totemové zvíře. Jak je dobře, že jeho volání poslechla! Díky tomu má ve svém životě partu skvělých kamarádů. Přestože má v „civilním“ životě většinou pech, a to na všech frontách, v tom trampském by neměnila ani za nic! Když zalézali do spacáků, hvězdy zářily jako broušené diamanty a měsíc plul oblohou ke svému úplňku.

Svívalo. První paprsky slunce pohladily koruny stromů. Nedaleko spící skupinky trampů postával, s hlavou lehce zakloněnou, mohutný šestnáctěrák. Když se paprsky slunce dotkly i jeho paroží, zazářilo jako staré zlato a na čele mu vynikla světlejší srst ve tvaru keltského kříže. Jelen několikrát zakýval hlavou, nozdry se mu rozšířily a svírák- jelení tlama- se mu rozevřel naplno. Krajinou se neslo jeho chrčivé troubení. Všichni se rozespale posadili ve spacácích a zděšeně zírali na překrásné a statné zvíře. Jelen opět pokýval hlavou a pravým předním během začal bubnovat do místa pod sebou. Opět pokýval hlavou, všechny, nyní již probrané, spáče si změřil svým hlubokým pohledem, krátce zatroubil na rozloučenou, v poklidu se otočil a odcházel středem největšího slunečního paprsku směrem k vycházejícímu slunci, aby se po chvíli v jeho záři úplně ztratil. Teprve nyní všichni vydechli. „Co, co, co to bylo?“, zakoktal Fergas. Lussy se pevně držela Pedra za ruku a bezhlasně pohybovala rty. Jindy tak upovídaný Pedro jen mlčky přikyvoval. Joe si protíral oči, Candát přemýšlel a Matty se otočil na Bellindu: „Co si o tom myslíš? Je to normální?“ „Běžné to asi není. Tedy zcela určitě. On to taky nemusel být „jen“ jelen, že“, odpověděla Bellinda. „A co by to asi bylo?“ To konečně promluvil Candát. „Kamarádi,“ pokračovala Bellinda, „nevím jak vy, ale já měla pocit, jako když nás navštívil BŮH LESA a chtěl

nám sdělit nějaké dávné poselství. Možná je spojené s místem, kde stál. Vždyť i před dvaceti lety nás sem jelen přivedl. Tenkrát jsme byli skoro ještě děti, a přesto se naše životy a směřování, po setkání s jelenem, změnily a našli jsme se navzájem. Dnes už jsme dospělí, možná, že se máme dozvědět víc. Heleďte, stejně jsme sem tentokrát přijeli makat. Chceme opravit a rozšířit boudu, Fergas vyřezal moc hezký nový totem a taky chceme vztyčit nový stožár. Co kdybychom totem a stožár zakotvili na místo, kde stál jelen, boudu rozšířili sem, směrem k ohništi a nové ohniště posunuli před totem?“ Bellinda ani nečekala na odpověď. Z pohledů vycítila, že s ní všichni souhlasí.

Bylo poledne. Od rána všichni mlčky pracovali jako o život. Bouda byla podepřena novými kůly, měla opravenou střechu i okenici a Candát vyměřoval a propočítával přístavbu na spaní. Pedro, Lussy a Joe přestěhovali ohniště a nyní z kulatiny sbíjeli k ohništi

lavice a stůl. Matty, Fergas a Bellinda vykopávali, přesně na jelením místě, jak jej nazvali, dvě díry na ukotvení totemu a stožáru. Pojednou Matty krumpáčem na něco narazil, až to zazvonilo. Všichni zpozorněli. Opatrně odhazovali hlínu nejprve lopatou a pak i rukama. V hloubce asi sedmdesát centimetrů byl nějaký kovový předmět. O něco později drželi v ruce poměrně dost velký kotlík. „Co když to bude archeologický nález!“ zvolal Candát. „Co teď? Správně bychom to měli někde oznámit“, podotkl Pedro. „Jo a jak vysvětlíme, že kopeme v lese díru na stožár a totem?“ To se do hovoru vmísil Joe. Matty se přidal: „Umíte si představit, že místo campu tady bude archeologické naleziště? To můžeme boudu rovnou strhnout a stožár a totem ani neusazovat!“ „Počkejte, pořádně to očistíme, důkladně prohlédneme i okolí, a pak se rozhodneme,“ přerušila diskusi Bellinda. „Já mám totiž pořád pocit, že ten jelen, nebo co či kdo to byl, prostě chtěl, abychom to našli zrovna my a teď. Chápete? Pojdte to dokončit!“ Matty a Fergas obezřetně vykopali díru ještě asi metr krát metr, ale na nic už nenarazili. Bellinda mezi tím kotel

odnesla k prameni, kam chodili pro vodu a počala jej opatrně omývat a čistit. Evidentně byl dvouplášťový a vypadal celkem zachovale a vůbec ne historicky. Poněkud si oddechla. Nabrala do kotlíku vodu a stěží jej nesla k ohništi.

Kluci mezitím ukotvili stožár a dokončovali usazení totemu. „Krásná práce, Fergasi“, pochválila Bellinda kamaráda. Se zálibením si prohlížela jeho dílo. Před dvaceti lety každý z osady přijal za svou totemovou ochranu jedno zvíře. Bellinda jelena, Candát rybu, Matty medvěda, Joe orla, Fergas psa, Pedro kočku a Lussy koně. Všechna tato zvířata na něj shlížela z totemu a kvalita vypracování byla samozřejmě mnohem vyšší, než na tom již nahnilém, dvacet let starém totemu, který nyní byl už rozřezán a bude spálen. Jeho popel se vrátí Zemi. Ano, dnes usadili totem a rituálně jej zasvětil. Vzdají hold novému stožáru a ještě dnes na něm zavlaje osadní vlajka. A Ohni v novém kuchyňském ohništi dají úlitbu. Pár bylin, trocha mouky a masa bude určitě stačit. Najednou i věděla, co s kotlem. A co bude zítra, dnes řešit nebude!

Byl to prazvláštní večer. Měsíc v úplňku ozařoval celý kraj. Vlajka na stožáru se jemně pohybovala ve slabém vánku. Totem svítil novotou a voněl fermeží, v ohni tančily modrofialové plamínky a nové vyšší lavice byly úžasně pohodlné. Nad ohništěm, přímo uprostřed, zavěšený na trojnožce, se skvěl, ve vší své

skromné nádheře, nalezený kotel. Již dvakrát se v něm voda převařila a vylila. Nyní byl připraven. Bellinda k němu přistoupila, třikrát v něm zamíchala velikou dřevěnou lžící a pravila: „Dala jsem do tebe vodu, jako základ života. Nyní do tebe vkládám svobodu, pravdu, kamarádství a zodpovědnost.“ Pak ke kotli přistoupil Candát. „Já do tebe dávám hrst lístků čaje a vkládám kus přemýšlivosti a spolehlivosti.“ Matty přilil rum a připojil sílu a snahu. Pedro a Lussy vsypali cukr a připojili respekt a lásku. Joe vhodil hrst bylinek a přidal krásu. Poslední ke kotli přistoupil Fergas. „Já do tebe symbolicky přidávám jen tři kapky citronu, protože jinak bych ten čaj s rumem zkazil. Co ale mohu, je to, že do tebe vkládám věrnost. Bezpodmínečnou a neúplatnou.“ V kotli to podivně zaklokotalo a zaprskalo. V horkém venkovním plášti se počali zobrazovat nějaké symboly.

Zřetelně již rozeznali pravé i levotočivé spirály, keltské kolo, kříž a klín. Vzápětí se na plášti kotle objevil jelen, medvěd, ryba, orel, pes, kůň a kočka. Úplně dole se ještě objevil poraněný kanec a u něj sedící kohout. Jako poslední se zobrazila lidská postava s jeleními parohy na hlavě, s rozpaženýma rukama, ve kterých svírala torques, nákrčníky, a pod jejíma nohama se svíjeli tři hadi. Všichni úžasem jakoby zkameněli. Obláček páry se rozprostřel po okolí. Pomalu se z něj začaly formovat poloprůsvitné postavy, krajina i věci. Každému z kamarádů se začal přehrávat dávný příběh, i když z maličko odlišného pohledu.

Bellinda krajinu poznala. Byla jí velmi povědomá, jen mnohem více lesnatá a bylo v ní mnohem více zvěře. Malá políčka nabízela rozmanitost plodin, řeky byly čisté a plné ryb. Místo města stálo kruhové hradiště a na místo paneláků polozapuštěné nebo jednopatrové dřevěné sruby. Po kameny zpevněné cestě vedla půvabná rozesmátá dívka černou klisničku a vedle ní kráčel upovídaný sedlák, nesoucí v rukou ošatku se třemi koťaty, která se neustále snažila z ošatky vyskočit. O kus dál nazrzlý hromotluk bušil kovářským kladivem do pořádného kusu žhavého železa, které se postupně měnilo v oboustranný meč. V sudu přivázaném na ruční káře vezl zadumaný rybář své úlovky na trh. Se svou lyrou kráčel k největšímu ze

srubů světlomasý mládenec. Večer bude přehrávat a zpívat své balady a recitovat dlouhé verše o udatných činech i o nehynoucí lásce. Mladý řezbář již měl své výrobky vystavené a ještě přidával pár různě velkých košíků a i trochu hrnčířského zboží. Společnost mu dělal starý opelichaný pes.

Hlavní ulicí kráčela vysoká žena. Vlasy měla spleteny v copy a oblečena byla v černých šatech s třásněmi. Ozdobena byla čelenkou, nákrčníkem, opaskem i náramky. Patřila do kasty druidů, stejně jako její bratranec bard, který si ladil lyru, ale byla o řád výš. On studoval dvanáct let a jeho hlavní náplní byla hudba, recitace dlouhých básní, které se všechny musel naučit zpaměti a vyprávění prastarých balad. Ona má za sebou již osmnáct let studií a druhý stupeň zasvěcení. Je kněžkou, léčitelkou a věštkyní. Pořád se nemůže rozhodnout, zda přijme tu mimořádnou nabídku, které se jí od Druidů učitelů dostalo. Byla vybrána ke studiu k nejvyššímu stupni zasvěcení tajných vědění. Stala by se Druidkou pro tento kmen. Ne, že by necítila odpovědnost za tento rod. Jenže to by musela ještě minimálně na dva, ale možná i až na šest roků, zpět do učení. Nejvyšší stupeň zasvěcení se po úspěšných zkouškách uděluje za dvacet, ale někdy i dokonce až za čtyřadvacet let studia! Ale jí se tak moc líbí mladší syn starého náčelníka. Myslí si, že ani ona jemu není lhostejná. Vždy, když se setkají, tak se jí dlouho a hluboce dívá

do očí. Je to moudrý muž a přitom velmi udatný bojovník. Ne nadarmo má, jako nejstatečnější muž kmene, právo nosit kančí kůži! Navíc už byl ze všech právoplatných uchazečů vybrán jako nejlepší nástupce. Jako nový náčelník bude chtít mít vedle sebe ženu. Bude ochoten na ni, a navíc v této těžké době, čekat? Na hranicích se neustále svádějí boje s krutými cizáky, kteří zatoužili ukrást tuto zemi a podmanit si náš lid. Jak skloubit osobní štěstí s odpovědností za kmen? Stále se nedokázala rozhodnout.

Obláček se rozplynul a oheň v ohništi zeslábl. Bellinda kvapně přiskočila k ohni a rychle přiložila. Za chvíli se s klokotem a prskotem vyvalil další obláček páry. Tentokrát Bellinda viděla do lesů prchající děti a starce, kteří s sebou pobrali jen to, co unesli. Ona sama klečela u umírajícího starého náčelníka. Jemu již neuměla pomoci. Než vydechl naposledy, žádal ji, ať odvede do bezpečí zbytek kmene a stane se náčelnicí, neboť jeho syn a plánovaný nástupce se z hraničních lesů nevrátil. Buď padl, nebo tam někde leží raněn. Do boje za ním odjela i jeho jediná dcera a starší syn si tuto čest nezaslouží. Ten je příliš zbabělý a podlý. Z každé povinnosti se vždy vykroutil jako had. Již dávno jej, a jeho dva kumpány, odsoudili k životu mimo kmen. Ještě než jeho duše odešla do Zásvětí, předal jí starý náčelník poslední radu: „Pokud si nebudeš vědět rady, následuj jelena. Vždy tě dovede tam, kde máš být. A co

se týče nevyřčené lásky mezi tebou a mým synem, nejsem slepý. Až se naplní čas a Boží mlýny, věř, že se nakonec setkáte.“ Otočila se. Kolem ní a umírajícího náčelníka se mezitím shromáždila hrstka přeživších, kteří chtěli žít svobodně a ne v porobení. Když došli na okraj lesa, zjevil se před nimi mohutný jelen a začal jim ukazovat cestu...

Vše se rozplynulo a z KOTLE se opět stal obyčejný kotlík, ve kterém byl horký čaj s rumem. Z lesa se ozvalo volání o pomoc. Jako na povel se všichni rozeběhli za hlasem. O něco později již do celt balili muže, trampa, s ošklivě poraněnou nohou. Musí ho dostat do města do nemocnice. Jeho teletinu zdobenou kančí kůží, si ke své USárně přidala jeho sestra. Vlasy jí zdobila spona se symbolem kohouta. Čas se naplnil.

O dva roky později Fergas vyřezával další díl totemu. Byl na něm poraněný kanec a ostražitý kohout. Byl to vlastně, tak trochu, i svatební dar šerifce. Dnes je osadní kotlík obřadně uložen v přestavěném srubu. Vařilo se v něm jen při mimořádných příležitostech. Příští rok se v něm bude vařit naposledy. Osada bude mít

padesáté výročí založení. Pak se kotel zabalí a jelen určí, kam se uloží nebo zakope. Aby byl připraven pro doby příští! Za ty roky do něj vložili mnoho ze svých životů. Je naplněn svobodou, kamarádstvím, poznáním, odhodláním, zodpovědností, velkou spolehlivostí, přemýšlivostí, silou, snahou, pravdou, krásou, láskou, respektem, věrností, odvahou, bojovností a ostražitostí. V KOTLI OSUDU SE TOTIŽ Z VĚTŠÍ ČÁSTI VAŘÍ Z TOHO, CO V NĚM NALEZNEŠ, A JEN Z MENŠÍ ČÁSTI Z TOHO, CO DO NĚJ PŘIDÁŠ.

T. S. Mára – Sever

/Obrázky v pohádce jsou převzaté a upravené/

TAJEMNÉ POSELSTVÍ ČESKOSLOVENSKÉ MINCE ODHALENO!

Zajímavý článek mě poslal kamarád Kačer, který žije ve Španělsku, a tak jsem ho převzal do našeho ŠTĚKSONU. Ahoj Cipajs

Tajemství motivu slavné jednokorunové mince, ražené od roku 1961 odhalili Reportéři ČT teprve před dvěma roky, kdy se za pravdou vydali až do Švýcarska. Právě tam se sekali s Bedřiškou Synkovou, ženou, která je vyobrazena na aversu této československé mince. Pokud by komunisté znali identitu dívky, sázející lípu již tenkrát, nestačili by se divit...

Kdo je tajemnou ženou, sázející lípu?

Foto - Bedřiška Synková za mlada. Zdroj ČT24

Avers numismatu zvětšuje motiv ženy v pokleku, jež sází lípu. Na reversu je zobrazen tehdejší státní znak ČSSR. Platnost mince se datuje od 2. září 1957 až do konce roku 1992. Mince byla ražena v Kremnici a její průměr je 23 mm a hmotnost 4 g. Nejzajímavější je však poselství, které mince nese!

Autorkou návrhu je Marie Uchytlová-Kučová (1924–1989), významná česká sochařka, medailérka a držitelka medaile za zásluhy.

pro sochařku předlohou, kterou použila na avers této československé mince. Pravdu odhalili až Reportéři ČT, kteří se se ženou, vyobrazenou na československé koruně setkali ve Švýcarsku. Je jí Bedřiška Synková, kterou jako 19 ti letou odsoudili komunisti za vlastizradu, jen kvůli tomu, že vedla skautský oddíl. „Nikomu jsme nechtěli škodit ani jsme nikomu neškodily. Nepovažovali jsme za nutné,

Ještě před pár lety nebylo jasné, kdo byl

zákaz skautingu respektovat, protože jsme nevěděli proč, “řekla paní Synková pro relaci Reportéři České televize.

Odvážná sochařka se režimu nebála!

Sochařka Marie Chytilová pracuje na motivu československé koruny. Zdroj ČTK

Když byla Bedřiška Synková za nerespektování zákazu komunisty uvězněna, její maminka pracovala na umělecké škole, kde učila také sochařka Marie Uchytlová. Nešťastná matka sochařce celý příběh své dcery převyprávěla a ta se rozhodla, že se režimu originálně pomstí. Přihlásila se do soutěže o návrh podoby pro novou korunu a podle fotografie odsouzené Bedřišky pak zpracovala motiv. A co se stalo?

I když návrh české sochařky původně vybrán nebyl, by nakonec prosazen tehdejšími ministrem financí! „*Je to historický paradox, že nespravedlivě odsouzené děvče mělo vlastně pomník v kapse každého člověka,*“ uvedla pro Reportéry ČT, ředitelka muzea v Mariánském Týnci Irena Bukačová. Dívka na minci navíc záměrně hledí k západu. Tímto drobným detailem dala autorka jasně najevo averzi, kterou cítila k Rusku.

Československá koruna – symbol politického vzdoru

Bedřiška, odsouzená původně k 10 letům vězení, byla díky aktivní snaze své matky nakonec po 5 letech z vězení propuštěna. Jakmile se režim uvolnil, vrátila se k milovanému skautingu. Po příjezdu vojsk Varšavské smlouvy, atmosféra v zemi znovu zhoustla a Bedřiška odešla nejprve do Rakouska a následně do Švýcarska, kde se s rodinou usídlila.

Odvážná sochařka se svobodného Československa bohužel nedožila, zemřela pouhý den před Sametovou revolucí. Její odvalu a vzdor bude však navždy symbolizovat československá koruna!

Z TRAMPSKÝCH PLACEK

Kamarádi dnes nás opustil náš mnoholetý kamarád osady **KUBASI**. Odešel neskutečný malíř placek a naše indiánská stařena... Budeš nám chybět všem kamaráde...
...Ahoj, tam u nebeských bran...

Velice pěknou reportáž z potlachu TO. WCLAIN, kterou tradičně pro kamarády nafotil a vytvořil Boránek najdeš na adrese

http://boranek13.rajce.idnes.cz/2017_-_T.O._Wclain_-_Vrchlabi/

Na KOLOPEACHU se na SALOONU LILLY vyrábělo konečně nové zábradlí a na okolních borůvkových plantážích proběhl sběr...

Přesně podle vzoru plakátu jsme tedy vyrazili na další motočundr. Nezastavily nás déšť, kroupy, vítr, sluníčko, vedro, zima, mlha...a krásně jsme si to užili. Karde se pochlubil s novou poličkou a stěžoval si, že ji pochválil zatím jen on sám. Prosíme všechny kamarády, aby i oni pochválili tuto „vymakanou“ poličku, kterou si Karde sám doma vyrobil! Redakce ŠTĚKSONU předem všem kamarádům děkuje a přeje Kardemu mnoho dalších vyrobených krásných poliček! Ahoj.

HRADČANSKÁ COUNTRY PLÁŽ

Po roce se opět konala Hradčanská COUNTRY PLÁŽ. Velmi příjemně prožitý den na pláži, kde se o zábavu postaraly kapely ZA TREST, COP a pak do pozdních hodin k tanci DIESEL. Veliký dík patří organizátorům, hlavně kamarádu Grizlymu. Za rok určitě na pláži AHOJ!

EXPEDICE ČE – SLO 2017

Vodní skauti z Mimoně posílení tramskou osadou SEVERNÍ HVĚZDA podnikli vodáckou dobrodružnou expedici na Slovensku. Jejich pádla čerila hladiny řek Váh a Hron. Počasí opravdu prokázalo, že dokáže být velmi proměnlivé a připravilo všem účastníkům nejednu zkoušku, kterou všichni zvládli perfektně. O hladové krky se tradičně starala Anička, o program Kvído a Míňa a

celotáborovou hru o pirátech hlavně Plejtvák s Boný. Nejmladším účastníkem byla vyhlášena Kamilka, která vyšla první třídu a aktivně se všeho účastnila! Cipajs. Toh.rajce.net

TRAMPSKÉ OSADY OKOLO VLTAVY

Během splutí peřejí Vltavy může pozorný vodák sledovat na březích i trampské osady a campy přímo u břehu. Například: MYŠÍ DÍRA, NADĚJE, ZLATÁ PODKOVA, JIŽNÍ KAROLÍNA...

RYCHLÉ ŠÍPY V OBLEŽENÍ BRATRSTVA

TY VŽDYCKY VŠECHNO
POKAZÍŠ ! ODE DNEŠKA JSEM
VEDOUČÍM BRATRSTVA KOČIČÍ
PRACKY JÁ !!

ANO, ANO !
AŽ ŽIJE NÁČELNÍK
ŠTĚTINÁČ !!

U ŠTĚTINÁČOVY
KRYSY, TOHLE MNĚ
DRAZE ZAPLATÍTE !

VÍTÁME TĚ, DLOUHÉ
BIDLO U NÁS NA HRADĚ ! JSI
NAŠÍM ZAJATCEM !

VRRRR !!!

SRPEN

Po	7.	14.	21.	28.	
Út	1.	8.	15.	22.	29.
St	2.	9.	16.	23.	30.
Čt	3.	10.	17.	24.	31.
Pá	4.	11.	18.	25.	
So	5.	12.	19.	26.	
Ne	6.	13.	20.	27.	